

HARLEQUIN®

Kingitused.

Carol Marinelli

LEPINGULINE
PRUUT

Originaali tiitel:
Carol Marinelli
Bride Under Contract
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Virge Pihel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Carol Marinelli
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R01451925
ISBN 978-9916-31-577-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

„Ma ei usu, et sellest midagi välja tuleb...“ Grace Adams *ei* rääkinud pleekinud punastest lühkaritest, mida ta käes hoidis, ega ka luitunud särkidest, mis olid voodile laiali laotatud.

„Need kõik lähevad nagunii koledaks.“ Ta sõber ja korterikaaslane Violet uuris „oluliste asjade“ nimekirja. „Sa võid pärast džunglit uued asjad osta...“ Siis ta vakatas ja nägi sõbra rohelistes silmades välgatavat paanikat. „Aga sa ei räägi ju riidetest, ega ju?“

Tõepoolest, olgugi et riided olid närused.

Grace seisis, seljas hommikumantel, ja ta pikad pruunid lokid olid rätikusse mähitud; lend pidi lahkuma vaid mõne tunni pärast. Kõik argumendid olid mittemineku poolt.

„Ma peaksin uut töökohta otsima. See on sinu suhtes täiesti ebaaus, et ma kodust töötan.“

„Minu jaoks pole vahet.“ Violet kehtas õlgu. „Ma olen terve päeva raamatukogus...“ Ta tõstis pilgu. „Kuigi sa töötad täitsa jaburatel aegadel.“

„Ma olen harjunud öösiti töötama,“ sõnas Grace.

See polnud vale. Andmesisestus ei pruugi kõlada põnevalt, aga see oli osutunud päästerõngaks ja tähendas, et ta sai oma töötunde seada vastavalt sellele, kuidas ema tervis halvenes. Aga jah, palk ei olnud kõige parem, ning kindlasti ei piisa sellest, et ema pikaajaliselt toetada.

Grace võttis seljakoti, mida oli innuta pakkinud, ja tegi voodil ruumi, et istuda. „Asi pole ainult selles.“

Kaks aastat tagasi oli Grace broneerinud ja ära maksnud kuupikkuse puhkusereisi Malaisiasse, mis algas viiepäevase jõematkaga läbi Borneo džungli. See oli Grace'i jaoks kõige ebatöenäolisem koht, sest ta ei olnud eales käinud kaugemal kui kooliekskursioonil Prantsusmaal. Aga ta tähelepanu ei püüdnud üksnes reisi hind. Rabav loodus, aga ka luksuslikud jõeäärsed villad olid küll ahvatlenud, aga džungli eraldatus koos võimalusega mõneks ajaks „võrgust välja“ saada olid tegelikult kõige meelitavamad.

Ost oli tehtud enne ta ema dementsuse diagnoosi. Sellal ei olnud Grace teadnud, mis on valesti – lihtsalt ema juures oli midagi muutunud umbes sel ajal, kui tema oli saanud üheksateistkümneseks. Lõpuks olid asjad nii tõsiseks läinud, et ta oli loobunud ülikoolis õpetajaks õppimisest ja kolinud Violetiga jagatud korterist tagasi koju.

See puhkus oli olnud midagi, millest lootust leida...

Grace taipas nüüd, et ta oli ostnud lootust. Mingit kindlustunnet, et asjad lähevad kindlasti paremaks...

Aga ei läinud.

Violet oli selles kõiges tema kõrval olnud.

Nad olid olnud sõbrad juba lasteaiast peale. Grace, uus tüdruk rühmas pärast oma vanemate lahkuminekut, oli häbelikult oma pikkade tumedate lokkide taha varjunud. Ta oli täielikus vaimustuses populaarsest Violetist, kellel oli särav ja päikseline iseloom, mis sobis ta kuldsete juustega. Aga kord oli ta mängu-

tunnis märganud, et Violeti narritakse, kuna ta isa on vanglas.

Grace oli oma kohmetuse kõrvale jätnud ja vahele astunud. „Jätke ta rahule!“

„Mis sinul sellest?“ oli kiusajate pealik kähvanud.

„Ta on minu sõber,“ oli Grace öelnud ja Violeti käest võtnud.

Ja, jättes kõrvale ühe kahetsusväärse olukorra ainult veidi enne ta ema diagnoosi saamist, olid nad sealtpeale sõpradeks jäänud.

See oli Violet, kes hoidis Grace'i kätt, kui ta oli teinud südantlõhestava otsuse müüa perekonna maja ja paigutada ema hooldekodusse. Seegi oli Violet, kellega ta praegu jälle korterit jagas ja kes tema kõrval voodil istus ja andis endast parima, et Grace'i julgustada.

„Sul on seda puhkust vaja – sa oled kõige sellega tegelnud juba...“

„Aastaid,“ noogutas Grace.

Ta ei olnud päriselt saanudki võimalust tagasi vaadata ja möödunud analüüsida.

Diagnoos oli olnud karm, aga ka sellele eelnevad aastad olid olnud täiesti eriline versioon pörgust.

„Maggie arvab, et see on hea, kui sa mõnda aega külas ei käi...“

Maggie, hooldekodu juhataja, oli olnud selles kindel, öeldes Grace'ile, et tema kuupikkune eemalolek annab ta emale parima võimaluse kohanemiseks.

Grace'i kõhus keeras, kui ta kujutles ema üksinda hooldekodus istumas ja ootamas, et ta külla tuleks.

„Ma lihtsalt ei taha, et ema arvaks, et ta on ära unustatud.“

Grace teadis seda tunnet liigagi hästi.

Aknast välja vaatamine... oodates isa autot. Sünnipäeval postkasti juurde jooksmine... Mõnikord *oligi* auto tulnud ja isa oli viinud ta laadale või parki, aga palju sagedamini polnud ta üldse kohale ilmunud.

Lõpuks ja ilma igasuguse selgituseta oli isa suhtluse täielikult lõpetanud.

„Kuule, ma tean, et ma ei saa teda külastada...“ Violeti lause hajus õhku.

Ei tema ega Grace tahtnud võtta jutuks sündmust, mis oli nende sõpruse kõikuma löönud, kui – enne diagnoosi – Grace'i ema Violeti varguses süüdistanud oli.

Grace kahetses kuni tänase päevani oma reaktsiooni. Lühikese aja jooksul oli tundunud lihtsam kahelda oma sõbras kui aktsepteerida, kui halb ta ema tervis on.

„Violet...“ Grace tahtis korralikult vabandada, aga Violet sai sellest vist aru, kuna ta rääkis kiiresti üle Grace'i.

„Ma luban, et hoian tal silma peal. Hooldekodu on kohe raamatukogu vastas... Ma saan töötajatega rääkida... Igatahes,“ jätkas Violet, „sa pead minema. Sa võid kohata mõnda nägusat...“ Ta tegi pausi ja krimputas veidi nägu. „Noh, vahest mitte metsiku looduse nohikut, aga kui džungli osa on tehtud ja sa saartele suundud...“

„Usu mind, romantika ei ole mul mõttes.“

„Kes rääkis midagi romantikast?“ Violet müksas teda. „Üks kuum öö oleks minu arvates piisav. See võib anda mulle midagi, millest unistada, kui ma hilinevalt tagastatud raamatuid kataloogin.“

Kuigi Grace naeris, teadis ta, et kogu Violeti naljatamine oli lihtsalt mask.

Nad mõlemad pelgasid mehi... kuigi erinevatel põhjustel.

Ometi tundus Violet olevat rohkem valmis seda kõike maha raputama, samas kui Grace tundis...

Ta ootas hetke ja püüdis aru saada, mida ta tunneb. Et on lõksus?

Ei, see ei olnud päris õige – lõppude lõpuks oli ta puhkusele minemas ja ta maailm hakkas taas avanema. Aastad üheksateistkümnenda ja kahekümne viienda eluaasta vahel olid kadunud pingutuses tööd teha ja ema eest hoolitseda...

Eksinult.

See oli enamat.

Grace võis taas Violetiga korterit jagada, aga ta tundis end praegu nii väga teisiti kui varem.

Triivivana.

Jah, see oli rohkem sedamoodi, nagu ta end tundis – triivivana. Otsekui oleks ta kaotanud arusaamise sellest, milline inimene ta kunagi oli, olles nüüd aga samaaegselt ja täiesti vastuoluliselt ka justkui ankrus kinni.

Ta ei olnud Violetile kõike rääkinud – arvatavasti sellepärast, et ei tahtnud koormaks olla või ei olnud veel valmis, et teine inimene tõtt teaks. Violet arvas,

et asjad on nüüd korras, aga Grace teadis, et rahast ei piisa, ja ta võis peaaegu näha, kuidas rusuv vastutus juba ootab. Ta ema oli kõigest viiekümnendates.

„Ära jäta seda puhkust ära,“ ütles Violet vaikselt.

Grace noogutas, teades paremini kui sõber, et tal ei pruugi eales tulla uut võimalust – vähemalt mitte väga pikka aega.

Veidi meelerahu võiks ju ära kuluda!

Praegu oli emal turvaline.

Violeti ergutuskõne oli toimunud ja Grace, *peaaegu* otsustanud, vaatas kella. „Ma viin ta kooki sööma ja ütlen head aega...“

„Oled sa kindel?“

Kahtlus sõbra hääles ütles Grace’ile, et Violeti meelest ei olnud see väga hea mõte.

„Kas see ei aja teda veel suuremasse segadusse?“

„Ausalt, ma ei tea,“ tunnistas Grace.

Aga ta teadis seda, et kuigi ema ei saanud alati kõigest aru, tundus Grace’i enda jaoks oluline emale öelda, et tütar armastab teda, ja korralikult hüvasti jätta.

Isa ei olnud talle sellist viisakust osutanud.

Esimene peatükk

„Meil ei ole enam midagi rääkida.“

Carter Bennett lõpetas oma viimase põgusa suhte paljuski samamoodi, nagu ta oleks järsult lõpetanud sisutu koosoleku või patiseisus läbirääkimistelt kõhklemata välja astunud.

Kuigi ta võis praegu olla ju Manhattanil, džungliseadused olid tema vaimu kodeeritud kaua aega tagasi.

Carter teadis kibedatest kogemustest, et džunglis ei olnud seadusi – sa pidid need ise tegema.

Ja nüüd oli Carteril vaid üks seadus.

Ta ei lubanud mitte kellelgi ega millelgi talle liiga lähedaseks saada.

Miljardärist nomaadina oli tal kontoreid, vara ja investeringuid mitmes rahvusvahelises asukohas, mille vahel ta liikus. Sõpradeks – kuigi ta ei kirjeldaks neid selle sõnaga – olid tal paar usaldusväärset tuttavat üle maakera laiali.

Aga mitte naisi.

Tal ei olnud kurikuulsat musta märkmikku.

Carter ei jätnud kunagi ekskallimat ootama või lootma. Oli see põgus seiklus või arenev suhe, ta raius alati sidemed lõplikult läbi ning seda tegi ta ka praegu.

„Meiega on kõik.“

„Sa oled külma südamega lojus, Carter.“

„Absoluutselt, olen küll,“ vastas ta varmalt. „Ja sellepärast ma tegingi kohe alguses täiesti selgeks, et meil ei saa olema suhet.“

Ta viskas pilgu klantsajakirjale oma töölaual, millel oli nende kahe foto esikaanel.

Mees ei suutnud isegi meenutada, kus see pilt tehti.

Ta mustad juuksed oli äsja lõigatud, aga see ei andnud mingit vihjet, sest ta lasi neid iga paari nädala järel piirata. Arm laubal oli alati nähtav... ülikond oli ta lemmikrätsepalt Londonis... Nad olid teatrihoonest välja astumas, aga taas polnud selles midagi ebatavalist. Talle meeldis kohtingukaaslasid teatrisse viia.

Carterit peeti teatrifänniks. Aga ausalt öeldes meeldis talle lihtsalt oma kaaslasid teatrisse või siis balletti või ooperit vaatama viia. Kõigepealt joogid või etendusele eelnev õhtusöök, siis pikad tunnid – välja arvatud tüütu vaheaeg – ilma vestluseta.

Seejärel seks.

Tegelikult oli see irooniline, et ainus foto, mille kõmupiltnikud olid suutnud leida nende nii-öelda kihlusest teatamiseks, oli selline, kus mees peaaegu põrnitses. Väita, et nad käivad kohtingutel, oli juba niigi liialdamine, kihlusest üldse rääkimata.

„Alates esimesest päevast ütlesin ma sulle, et ma ei loo suhteid!“ tuletas Carter naisele karmilt meelde. „Sina oli see, kes otsustas anda intervjuu, mis väitis midagi muud.“

Ta lõpetas kõne ja viskas ajakirja prügikasti.

Mõlemal pool Atlandi ookeani kumbles press kuulujuttudes, et see üsna eraklik poissmees hakkab *lõpuks* peret looma.

Ei iial.

Carter teadis, et oli seesmiselt surnud. Ta hinges oli must tühimik – ja ta teadis, et seda ei saa eales täita. Raha, naised, uus auto, öö kasiinos, uus elupaik... need pakkusid põgusat leevendust, aga, nagu ka ajuti-
sed hambaplommid, olid needki peagi läinud.